International Journal of Kannada Research 2017; 3(2): 67-69

International Journal of Kannada Research
www.kannadajournal.com

ISSN: 2454–5813
IJSR 2017; 3(2): 67-69
© 2017 IJKS
www.kannadajournal.com
Received: 12-02-2017
Accepted: 13-03-2017

Dr. Sanjeev R Nayak
Department of Kannada
K.L.E.Socity's Shri Gudllepp
halikeri Arts Science And
Commerce College Haveri,
Karnataka, India

Correspondence
Dr. Sanjeev R Nayak
Department of Kannada
K.L.E.Socity's Shri Gudllepp
halikeri Arts Science And
Commerce College Haveri,
Karnataka, India

ದೇಶೀಯತೆ - ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ - ಜಾಗತೀಕರಣ

Dr. Sanjeev R Nayak

ಶತಮಾನಗಳ ಕಾಲ ಆಳಿದ ಬ್ರಿಟಿಶರು ಕೊನೆಗೂ ಭಾರತ ಬಿಟ್ಟು ತೊಲಗಿದರು. ಆದರೆ, ಅವರ ಕೆಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರು. ಹೊಸದು ಯಾವಾಗಲೂ ಆಕರ್ಷಕ. ಹೀಗಾಗಿ ಸನಾತನ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಬಹಳಷ್ಟು ಜನರು ಹೊಸ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಮಾರು ಹೊದರು. ಹಳೆಯದನ್ನು ಮರೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಮುಂದುವರೆದ ಈ ಪರಂಪರೆಗೆ ಜಾಗತೀಕರಣ, ಉದಾರೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ನೀರೆರೆಯಿತು.

ಪೂರ್ವದ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಈಗಂತೂ ಪಶ್ಚಿಮದ ಹಾವಳಿ ಭರದಿಂದ ಬೀಸತೊಡಗಿದೆ. 'ನಮ್ಮತನ' ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಪಶ್ಚಿಮದ ಅನುಕರಣೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಬೆಳೆದಿದೆ. ಪಾಶ್ಚಿಮತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಮೇಲಿನ ಆವಲಂಬನೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕೃಷಿ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯರು ಬೀಜಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಅವಮಾನ ಸಂಗತಿ ಬೇರೊಂದಿದೆಯೇ?

ಜಾಗತೀಕರಣ ಎಂದರೆ ವಾಣಿಜ್ಯೀಕರಣ, ವ್ಯಾಪಾರ-ವಾಣಿಜ್ಯ ಅಂತಿಮ ಗುರಿ ಲಾಭ. ಆದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಲಾಭ ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆ.? ಪರಸ್ಪರ ಕೊಂಡ-ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಇದ್ದರೆ ಅದು ಬೇರೆ ಮಾತು. ಆದರೆ, ಕೊಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಹೆಚ್ಚಾದಾಗ, ಈಗ ಆಗುತ್ತಿರುವುದು ಇದೇ. ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಭಾರತ ಗಳಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಣಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

'ಎಲ್ಲ ಬಾಗಿಲು, ಕಿಟಕಿಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿಡಿ. ಜ್ಞಾನದ ಗಾಳಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಯಿಂದ ನಮ್ಮೆಡೆ ಬರಲಿ' ಎಂದು ಅನುಭಾವಿಗಳು ಎಂದೋ ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಈ ಮಾತು ಅರವಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಆದರೆ, ಈಗ ತೆರೆ ದಿಟ್ಟ ಬಾಗಿಲು, ಕಿಟಕಿಗಳಿಂದ ಜ್ಞಾನದ ಗಾಳಿಗಿಂತ ಪರಕೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ದಾಳಿಯೇ ಬಲವಾಗಿದೆ. ಜ್ಞಾನಕ್ಕಿಂತ 'ಫ್ಯಾಷನ್' ಆಮದು ಹೆಚ್ಚಾಗತೊಡಗಿದೆ. ಪಶ್ಚಿಮದಿಂದ ಬರುವುದೆಲ್ಲ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪಶ್ಚಿಮ ದೇಶಗಳ ಮೂಲಕ ಉತ್ತರ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ 'ಭಾರತೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪಶ್ಚಿಮದ ಪರಿಹಾರ ಬೇಡ' ಎಂದು ಹೇಳುವ ಮೂಲಕ ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಡಾ. ಜಿ ಎಸ್ ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ ಸೂಕ್ತ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಜಾಗತೀಕರಣಕ್ಕೆ ದೇಶೀಯತೆಯೇ ಮದ್ದು ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಸಾರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಈ ಬಿಚ್ಚುನುಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದಾರಿದೀಪವಾಗಿದೆ.

ಜಾಗತೀಕರಣದ ದಟ್ಟ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಹೊರ ಬರಲು ನಾವು ಸ್ವಾವಲಂಬಿಗಳಾಗುವುದೇ ಏಕೈಕ ಮಾರ್ಗ, ಅಚ್ಚರಿಯ ವಿಷಯವೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ನೆರೆಯ ರಾಷ್ಟ್ರವಾದ ಚೀನಾ ತನ್ನತನ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ. ತನಗೆ ಅವಶ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಾನೇ ಉತ್ಪಾಸುತ್ತಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜಪಾನ್ ದೇಶ ಮಾದರಿ ಆಗಿದೆ. ಚೀನಾ, ಜಪಾನಗಳು ಸ್ವಾವಲಂಬಿ ಆಗಿವೆ ಎಂದರೆ ನಮಗೇಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಬಿಮಾನ ಬೆಳೆದರೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಸ್ವಾವಲಂಬಿಗಳಾಗುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ಸ್ವಾಭಿಮಾನ ಎಂಬುದು ಬೇರೊಬ್ಬರ ನೆರವಿನಿಂದ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳವ ಗುಣವಲ್ಲ. ಅದು ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬರಬೇಕು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಲ್ಲೂ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಹಾಗಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ನಾವು ನಮ್ಮತನವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಹೇಳಿದಂತೆ 'ಜಾಗತೀಕರಣಕ್ಕೆ ದೇಶೀಯತೆಯೇ ಮದ್ದು'. ಈ ಮೂಲಮಂತ್ರವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೃತಿರೂಪಕ್ಕೆ ಇಳಿಸುತ್ತಾರೊ ಅಷ್ಟು ದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ದೇಶಿಯತೆಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಒಳಗು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಜಾನಪದ ಕಲೆಗಳು ಜಾಗತಿಕರಣಕ್ಕೆ ತೋರಿರುವು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸುವದಾದರೆ ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮನರಂಜನಾ ಸಾಧನಗಳೇ ಆದ ಜಾನಪದ ಕಲೆಗಳು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಬಳಕೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವ ಮಾತು ಅಷ್ಟು ಸಮಂಜಸವಾದಂತಹದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಎಷ್ಟೂ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತ ಜನ ಅಸಹ್ಯ-ದ್ವಂದ್ವಾರ್ಥ-ಆಶ್ಲೀಲಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಜಾನಪದ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಡಿ, ಅವೆಲ್ಲ ಜಾನಪದ ಹಾಡುಗಳೆಂದು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿ ದುಡ್ಡು ಮಾಡುವ ಕೀಳು ಮಟ್ಟದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಜಾನಪದ ಅಪಪ್ರಚಾರ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕು ಮತ್ತು ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುವ ಕ್ಯಾಸೆಟ್ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಸರಕಾರ ಜಾನಪದ ಅಕಾಡೆಮಿಗಳು, ಜಾನಪದ ವಿದ್ವಾಂಸರು

ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟುಗೋಲು ಹಾಕಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಜಾನಪದವೆಂಬುದು ಸಮಷ್ಟಿ ಪ್ರಜ್ಞೆ, ಅದು ಹಲವು ಮೆದುಳು ಹಾಗೂ ಹೃದಯಗಳ ಸಂಗಮದಿಂದ ಪರಂಪರಾಗತವಾಗಿ ಹರಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಜಾನಪದದಲ್ಲಿರುವದೆಲ್ಲ ಒಳ್ಳೆಯದು, ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದದ್ದು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಾರೆ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸರಿಯಲ್ಲದ್ದನ್ನು, ಬೇಡವಾದದ್ದನ್ನು ಕೈಬಿಡಬೇಕು. ಪುರವಂತರ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಶಸ್ತ್ರ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಕ್ರೀಯೆಯಾಗಲಿ, ಗೊರಪ್ಪಗಳು ಕಾಲಿನ ಮಿನುಗಂಡಕ್ಕೆ ಬೆಣೆ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಪದ್ಧತಿಯಾಗಲಿ, ಹರಕೆ ಹೊತ್ತು ಸಿಡಿ ಆಡುವ ಪದ್ಧತಿಯಾಗಲಿ, ಗ್ರಾಮ ದೇವತೆ ಮುಂದೆ ಪ್ರಾಣಿ ಬಲಿಕೊಡುವ ಪದ್ಧತಿಯಾಗಲಿ, ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಲಿ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಈ ಮೂಢನಂಬಿಕೆಯ ಹಿಂದೆ ಜರಗುವ ಇಂಥ ಉಗ್ರ ಆಚರಣೆಗಳು ನಿಲುಗಡೆಯನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದರ ನಿಮಿತ್ತ ಜನತೆಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಅವರನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು.

ಜನಪದ ಹಾಗೂ ಜನಪದ ಕಲೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ

ಜಾನಪದವೆಂಬುದು ನಿಂತ ನೀರಲ್ಲ. ಅದು ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಪಾಟಕರವರು ''ಈಂಟಇಟಂಡಿಜ ೧ ಚಿ ಟಂತಜಟದಿ ಜಿಥುಟ ತ್ಥುಛ್ಥಿ ಡಿಜಜಿಣಾಥ ಣಂ ಜುಜ'' (ಜಾನಪದಕ್ಕೆ ಸಾವೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇದ್ದರೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ಅದು ಸಾವನ್ನೊಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ) ಎಂಬ ಮಾತು ಇಂದಿಗೂ ಪ್ರಸ್ತುತ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜಾನಪದವು ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಭಯ ಬೇಡ. ಸತ್ವಯುತವಾದದ್ದು ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ಜಾಗತೀಕರಣ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಉದಾತ ಅಂಶವು ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಮಾತು ಒಂದೆಡೆಗೆ ಭಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದರತ್ತ ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಉದಾ: ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬಂದ ನಂತರ ಭಾರತೀಯರ ವೇಷಭೂಷಣದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಬದಲಾವಣೆಗಳಾದದ್ದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ನಿಲುವಂಗಿ ಮತ್ತು ದೋತರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪುರುಷನ ವೇಷವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಆಗಮದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ದೋತರದ ನಿಲುವಂಗಿ ಜೊತೆಗೆ ಕಾಲಿಗೆ ಬೂಟು-ಸಾಕ್ಸ ಹಾಕಿ, ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಟೈ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಮೇಲೆ ಕೋಟು ಧರಿಸಿ ತಲೆಗೆ ಪಡಗಾ ಸುತ್ತುವ ಒಂದು ಪ್ರಕ್ರೀಯೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಇಂದಿಗೂ ವಯಸ್ಸಾದ ಹಿರಿಯರು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ವೇಷ ಧರಿಸಿರುವವರು. ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿಳುವುದುಂಟು. ಆದರೆ ಈಗ ದೋತರ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಪ್ಯಾಂಟು ಶರ್ಟು ಬಂದು ಪಟಗಾ ಮಾಯವಾಗಿ, ಪ್ಯಾಂಟು, ಶರ್ಟು, ಕೋಟು - ಟೈ, ಬೂಟು - ಸಾಕ್ಸಗಳು ಸರ್ವೇಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ವೇಷಭೂಷಣಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಈ ಬದಲಾವಣೆಯಿಂದ ನಾವು ಭಯಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸೋಣ. ಆದರೆ ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಸ್ತ್ರೀಯರ ವೇಷಭೂಷಣ ಗಮನಿಸುವಾಗ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಇಳಕಲ್ಲ ಸೀರೆಯನ್ನು ದಾಟಿ ಪತ್ಲ, ಚೂಡಿದಾರ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಲೆ ಇವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸೋಣ ಆದರೆ ಇಂದು (ಜಾಗತೀಕರಣ ಸಂದರ್ಭ) ಅರಬತ್ತಲೆಯ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸ್ತ್ರೀ ವೇಷಭೂಷಣಗಳು ಅಂದರೆ ಎಫ್.ಟಿ.ವಿ.ಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಅರವೆಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಂದರೆ ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ ಏನಾದಿತ್ತು ? ಎಂಬುದನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವುಗಳಿದ್ದೇವೆಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ತಮಸ ಭಾವನೆಗನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಅಂಥ ಪೋಷಾಕಗಳು ನಮ್ಮ ಉಷ್ಣವಲಯದ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬರದ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇದೆ. ಅಂಥ ವೇಷಭೂಷಣಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ನಮ್ಮ ಜನತೆಗೆ (ಯುವಕರಿಗೆ) ಕರೆಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇಂದಿನ ಕೆಲವ ಯುವಕರು ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಿಗೆ, ಗುರು-ಹಿರಿಯವರಿಗೆ, ಗೌರವ-ಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾರದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳನ್ನು ಮುಪ್ಪಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಹಿಂಸಿಸುವ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಅವರ ಜೀವನಾನುಭವದ ಲಾಭವನ್ನು ಪಡೆಯದೇ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೆ ವಂಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ತಾವು ಮುಂದೆ ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕೆಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವದು ದುರಾದೃಷ್ಟಕರ ಸಂಗತಿ.

ಇನ್ನೂ ಒಳಿತದರ ಬದಲಾವಣೆಯ ಹಿಂದೆಯ ಸಾಕಷ್ಟು ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮದು ಕೃಷಿ ದೇಶ ಮತ್ತು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ದೇಶ. ಈ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಕೊಡುಗೆಯಾದ ಸಿದ್ಧ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಸೂಕ್ತ ಮತ್ತು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಆದರೆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಂಬಿ ಬದುಕುತ್ತಿರುವ ಕುಂಬಾರರಾಗಲಿ, ಬಡಿಗರಾಗಲಿ, ಕಮ್ಮಾರರಾಗಲಿ, ಒಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಗುಡಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಾರರೆಲ್ಲ ಬದಕು ಬೀದಿಗೆ ಬರುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ಗಂಭೀರವಾದ ಚಿಂತನೆಯಾಗಿದೆ. ಆ ನಿಟ್ಟನಲ್ಲಿ ಆ ಜನರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ ಏನು? ಎಂಬುದನ್ನು ಪೂರ್ವಾ ಪೂರ್ವ ಚಿಂತಿಸಿ ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆ ಒದಗಿಸಿ ಈ ತರಹದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸಿದ್ಧ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹದ್ದಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರತೀಕವಾದ ಉದಾತ್ತ, ಉತ್ತಮ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಜನಪದ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಪಠ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಮತ್ತು ಕಲಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಬೇಕು. ಕುಣಿತವನ್ನು ಕಲೆಯುವದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದಡೆಗೆ ವ್ಯಾಯಾಮವು ದೊರೆತರೆ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆಗೆ ಅಂಥ ಕಲೆಗಳಿಂದ ನೀತಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಸಹಜವಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಒಂಥ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಲು ಸ್ಥಳಿಯ ಕಲಾವಿದರನ್ನು ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಗೌರವನ್ನು ಹಾಗೂ ಅವರ ಬದಕನ್ನು ಸಾಗಿಸಲು ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಂತೆಯೂ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಜನಪದ ಕಲೆಗಳ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಮಠಗಳು-ಮಠಾದೀಶರು ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ,ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕೇಂದ್ರ ಸ್ಥಳವಾದ ಪ್ರತಿ ಮಠವು ಗುರುಕುಲದಂತಹ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸೃಷ್ಠಿ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿ ಜನಪದ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಬೇಕು. (ಡಾ.ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತರು ಉಡುಪಿಯಲ್ಲಿ 'ಯಕ್ಷಗಾನ'ವನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಗುರುಕುಲದ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನೆನೆಯಬಹುದು.) ಇದರಿಂದ ಜನಪದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಪೊಷಿಸಿದ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಅವುಗಳಿಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ.

ಜನಪದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಕಲೆಗಳಂಥವುಗಳನ್ನು ಉಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಜಾತಿವಾದ-ಜನಾಂಗಿಕತೆಯನ್ನು ಪೋಷಿಸುವಂತಾಗುತ್ತದೆಂಬ ವಾದದಲ್ಲಿ ಹುರಳಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಜನಪದ ಕಲೆಗಳು ಜಾತಿ, ಜನಾಂಗವನ್ನು ಮೀರಿ ವಿಶ್ವಕಲೆಯಾಗಿಬೆಳೆಸಬೇಕು. ಭಾಷೆಯ ಆಚೆಗೂ ಆ ಕಲೆ ದುಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ವಾದ. ಡಾ. ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತರು ಯಕ್ಷಗಾನವನ್ನು ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಜೃಂಭಿಸಿ ಅದರ ಪರಾಕಾಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಮೆರೆದರೆಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಕಲೆಯನ್ನು ದುಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಜನಪದ ಅಕಾಡೆಮಿಗಳಿಂತವುಗಳು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೆರಡು ಸಭೆ-ಸಮಾರಂಭಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ ಕೈ ತೊಳೆದುಕೊವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಅವರಿಗೆ ಸ್ಪಂದನಾಶೀಲದ ರಿತಿಯಲ್ಲಿ ದುಡಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತ ಹೊಣೆ ಹೊತ್ತುವರು ಇಂಥ ಅಕಾಡೆಮಿಗಳಿಗೆ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಆರ್ಥಿಕ ನೆರವು ನೀಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಲಿಷ್ಠಗೊಳಿಸುವುದು ಸಹ ಅಷ್ಟೆ ಪ್ರಮುಖವಾದ್ದವಾಗಿದೆ.

ಜನಪದ ಕಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಧುನಿಕ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಬಳಕೆ

ಆಧುನಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾದ ಟೆಲಿವಿಜನ್ ಮಾಧ್ಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಜಾನಪದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಜ್ಞಾನವಿರುವ ಒಬ್ಬನಾದರೂ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಟೆಲಿವಿಜನ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಪಕನೆಂದು ನೇಮಿಸಿ, ಜಾನಪದ ಶಾಖೆಯನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಜಾನಪದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಜಾನಪದ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನು ಮಾರ್ಗಸರ್ಶಕರನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸರಿಯಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ, ರೂಪಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಈಗಾಗಲೇ ' (ಒಣಾಥಿ ಖಿ.ಗಿ.) 'ಈ' ಖಿ.ಗಿ. (ಈಚಿಣುಂಟಿ ಖಿ.ಗಿ.) ಆಥಿಂತಜಡಿದಿ ಋಚಿಟಿಟಿಜಟ, ಉಜಂಡಿಚಿಛಿದಿ ಋಚಿಟಿಟಿಜಟ. ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಇರುವ ಹಾಗೆ ಈಂಟಇಟಂಡಿಜ ಖಿ.ಗಿ. ಋಚಿಟಿಟಿಜಟ ನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. (ಬಹುಪಾಲು ಅನಕ್ಷರಸ್ಥರಿರುವ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನತೆಗೆ ತಮ್ಮ ಯಾವುದೇ ಅಮೂಲ್ಯ

ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಜಾನಪದ ಮಾಧ್ಯಮದ ಮೂಲಕ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂತಹ ವಿಷಯವನ್ನು ಇಂದು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಜನರಿಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆ ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ.) ಇದರಿಂದ ಒಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿ - ಬಳಸಿ - ಬೆಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ.

ಜಾನಪದ ಜನರ ಜೀವನ ವಿಧಾನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂದ ಪಟ್ಟದ್ದುಹೀಗಾಗಿ ಜಾನಪದ ಅಂಶಗಳು ಜನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವುಗಳಾಗಿವೆ. ಅವು ಅವರ ಜೀವನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ, ಭಾಷೆ, ಛಂದಸ್ಸು, ಜನಪದ ನುಡಿಗಟ್ಟಿಗಳು, ನಂಬಿಕೆಗಳು, ಗಾದೆಗಳು, ಒಗಟುಗಳು, ಆಚರಣೆ ವಿಧಿಕ್ರಿಯೆ, ಅವರದೆ ಆದ ಲಯ ಬದ್ಧವಾದ ಸಂಗೀತ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಕುಲಕಸುಬು ಹೀಗೆ ಇವರ ಬದುಕಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟು ಸಮಸ್ತವಾಗಿವೆ. ಇದರ ರಕ್ಷಣೆ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ.

ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾಯಕದೊಡನೆ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಜಾನಪದ ಬದುಕು ಬೇರೆಯಲ್ಲ ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಬೇರೆಯಲ್ಲ, ಇದರ ಕೃತಕವಾಗಿ ಬಲವಂತವಾಗಿ ತಿಣುಕಿ ಕಟ್ಟಿದಲ್ಲ ಪರಿಸರದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಸಹಜವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು. ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಸ್ತು ರೂಪ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾಗಿದೆ. ಅಧಿಕವಾದ ತಾಜಾತನದಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ಜನಪದ ಗದ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಜನಪದ ಪದ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಜನಪದ ನಾಟಕ ಎಂಬ ಮೂರು ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಗ್ರಹಿಸಬಹುದು.

ಜನಪದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪ್ರಪಂಚದಾದ್ಯಂತ ಹರಡಿದ್ದು, ಜಾಗತೀಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಯಾಗುವಂತ ಶಾಸ್ತ್ರವಾಗಿದೆ. ಈ ಜಾನಪದವು ಪೂರ್ವಾಕಾಲದ ಮಾನವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರತೀಕ. ಜನಪದವೆಂಬುದು ಒಂದು ಜನತೆಯ ಗ್ರಂಥವಲ್ಲದ ಕುರಿತು ಹೇಳುವ ವಿಜ್ಞಾನ. ಈ ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿರುವುದೆಲ್ಲ ಒಳ್ಳೆಯದು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದದ್ದು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಾರೆ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಸರಿಯಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ಅಥವಾ ಬೇಡವಾದದ್ದನ್ನು ಕೈಬಿಡಬೇಕು. ಮೂಡ ನಂಬಿಕೆಯಂತಹ ಉಗ್ರ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೆ, ಉದಾತ್ತ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತರುವುದರ ಮೂಲಕ ಜಾಗತೀಕರಣ ಬಂದಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ದೇಶಿ ಜ್ಞಾನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ತಿರಸ್ಕಾರ ಉಂಟಾಗದಂತೆ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ, ಸದಭಿರುಚಿ ಬೆಳೆಸುವ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಯಬೇಕು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ದೇಶಿ ಜ್ಞಾನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡಬೇಕು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ವೃದ್ಧ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯರನ್ನು ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುವುದರಿಂದಾಗುವ ಅನಾಹುತಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ಧರಿಸುವ ವೇಷಭೂಷಣಗಳನ್ನು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ತರುವುದರಿಂದಾಗುವ ಅವಗಡ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ದೇಶಿ ಜ್ಞಾನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಸ್ಫುರಿಸುವಂತ ಪಠ್ಯಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು ಅಥವಾ ಜಾನಪದ ಆಟಗಳನ್ನು ಖಿಜಚಿಛಿಫುಟಿರಿ ಯಜ ಗಳಾಗಿ ಬಳಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಹಾಗೂ ಡಾ. ಶಿವರಾಮ ಕಾರಾಂತರು ಯಕ್ಷಗಾನವನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಪರಿಚಯಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಕಲೆಗಾಗಿ ಬಳಸಿ ಜಾತಿ-ಮತ ಪಂಗಡಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ಬೆಳೆಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುದರ ಮೂಲಕ ಜಾನಪದ ಉಳಿಸಿ, ಬೆಳೆಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕೇಂದ್ರ ಸ್ಥಳಗಳಾದ ಮಠಮಾನ್ಯಗಳು ಈ ನಿಟ್ಟಿನ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು, ಸರಕಾರಗಳು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಸಹಾಯ ಧನ ನೀಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಆ ನಮ್ಮ ದೇಶಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಜ್ಞಾನ ಉಳಿಸಿ ಆ ಮೂಲಕ ನಾವು ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಬದುಕುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಗ್ರಂಥ ಋಣ

೧. ಜನಪದ ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ
ಡಾ. ಕೆ. ಜಿ. ಗುರುಮೂರ್ತಿ ; ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ನಿರ್ದೇಶನಾಲಯ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಪೀಠ, ಧಾರವಾಡ ೧೯೭೭

೨. ಜನಪದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ
ಮಂಜುನಾಥ ಬೇವಿನಕಟ್ಟಿ ; ತೇಜಸ್ವಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಹ್ಯಾರಡ ; ೧೯೯೪

೩. ಜಾನಪದ
ಜೀ. ಶಂ. ಪ. ; ಸಾಹಿತ್ಯ ಸದನ, ಮೈಸೂರು ೧೯೭೮

೪. ಜಾನಪದ ಬೆಳ್ಳಿದೀಪಾರಾಧನೆ
ಡಾ.ಎಸ್.ಡಿ. ಶೆಟ್ಟಿ ಉಜಿರೆ, ಜನಪದ ಪ್ರಕಾಶನ, ಹೊನ್ನಾವರ, ೨೦೦೮